

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558306864/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

den skjønneste, men, jeg tør paastaae det, den meest dydzirede og elskelige Dame, jeg kjender. Eders Konge er hende vel kun bekjendt af Navn og Rygte; men som Helt og Ridder har han allerede en høi Stjerne hos hende. En Forbindelse med hende vilde ikke alene være lykkelig for Danmark, men maaskee ogsaa for de fremmede Lande, som denne erobrelystne Konge nu truer med Ild og Sværd. Jeg kjender Skjønhedens Magt over Hjerterne, og Margaretha elsker Freden endnu højere, end hun ærer Seiervinderen og Helten.»

«Jeg forstaaer, jeg forstaaer, – smidskede Arnfred listig – det er ikke alene paa Liflands og den tydske Ordens Vegne, I vil underhandle her; I har ogsaa en hemmelig Fuldmagt, som et ømt qvindeligt Hjerter Gesandt» – –

«Deri feiler I storlig, fromme Herre! – afbrød Herman Balke ham med Selvfølelse – at benytte Tilfældet og de menneskelige Lidenskaber til store velgjørende Øiemed, anseer jeg ikke for uværdigt selv for en Stormester af min hellige Orden; men jeg fornædler mig ikke til et blindt Middel for Andres Villie, fordi der faldt et Middel i min Haand, som maaskee kunde foreene min Villie med Andres. En Fyrstes eller en Prindsesses personlige Lyksalighed kommer det her ikke an paa. Hvad hiint Billede iøvrigt angaaer, saa har jeg ikke sagt et eneste usandt Ord derom, og den skjønnne Margaretha drømmer ikke om, at hun saaledes *in effigie* hviler ved den unge Konge af Danmarks Hjerter. Hiin Talisman var et Frø, Himlen lod falde i min Haand, – vedblev han med andægtig Mine – jeg udkastede det kun i en beleiligt Stund, hvor jeg vidste, det vilde finde en god og villig Grund. Opvoxer det maaskee til en Palme for Danmark, forlanger jeg ingen Ære derfor; men min og Ederes, ogsaa eders Velynders den fængte Bisp Valdemars Fordeel kan maaskee derved forenes med Ederes. Han, som har Kongernes Hjerter i sin Haand, har vist ikke gjort Eder, ærværdige Herre! til min Ven og Fortrolige for Intet. Som Kongens Skriftefader, har I Leilighed til at lade et Ord falde i rette Tid – ogs» –

«Jeg forstaaer, jeg forstaaer, – hviskede Arnfred – den foreskede Løve slipper Byttet, mener I, og den tydske Orden faaer ene Æren og den billige Æressold for at omvende Lifland med Sværdet – Eders Ven Bisp Valdemar staaer sig vel ved det böhmiske Hof; blev han paa den fromme Margarethas Forbøn fri, gav han maaskee Kongen Andet at tænke paa, end eders Hedninger, og jeg – ja jeg maatte nøies med» – –